

Упродовж семи десятиліть щемить її серце від болю й страждань

Час неблаганий, поступово священна пам'ять про лихоліття Другої світової війни та героїв, які не шкодували життя, аби повернути мир і спокій на рідну землю, може стертися, зникнути. І хоч уже скоро минає сім десятиліть, як край очистився від німецько-фашистської навали, але й досі щемить серце, коли бачиш людей, яким війна нанесла незворотного болю й страждань. Це ті, хто пройшов через німецькі концтабори. За розпорядженням Президента України Віктора Януковича від 25 червня ц.р. у вересні відзначаємо Міжнародний день пам'яті жертв фашизму. Адже величезна кількість людей різних національностей стали жертвами фашистської людино-ненависницької ідеології: їх нищили в концтаборах і гетто, вони помирали від ран, хвороб і виснаження. Лиха доля не оминула й землячку Віру ЦАРУК-ЛОБАН, малолітню ув'язнену, яка пройшла Майданек, Аушвіц і Лісцерверг.

Отож із нагоди пам'ятної дати вирішили відвідати жінку, яка у дворічному віці зазнала невимовного болю, знущань і розлуки із матінкою. Автотранспорт для поїздки люб'язно надав голова районної організації Партії регіонів, депутат районної ради Андрій Циганенко. Великою громадою із подарунками та гарним настроєм завітали, щоб вшанувати її подвиг, хоч трохи розділити з нею нинішні страждання. На зустрічі були ветерани Великої Вітчизняної війни Олексій Клименко та Володимир Гуменний, голова районної організації ветеранів України Рінат Валеєв, бібліотекар районної центральної бібліотеки Тетяна Лімонова та Галина Хомич, голова первинної партійної організації Партії регіонів, а ще постійні гості Віри Олександрівни школярі Сарненської ЗОШ № 4 I-III ступенів із наставницею Валентиною Александрович.

Насамперед презентували гостинці. Валентина Александрович від дітлахів вручила картинку з бурштину й смачний торт від очільника РО Партії регіонів Андрія Циганенка. Тетяна Лімонова, у свою чергу, вручила квіти й коробку цукерок від усього колективу центральної райбібліотеки. Не передати словами схвильованого стану колишньої ув'язненої від такої уваги. Здавалося б, крихта поваги, а скільки приємних хвилин людині, яка цього потребує. Адже, як уже розповідали на сторінках «районки», Віра Царук-Лобан уже впродовж трьох років не виходить із квартири через стан здоров'я. І ось такі зустрічі дають їй краплину наснаги для боротьби з недугою, якої зазнала маленькою в німецькому концтаборі.

Трохи заспокоївшись, Віра Олександрівна розповіла про нелегкі теперішні будні, згадала найтяжчий період життя, про який слухали, затамувавши подих. Повідала, що із когорти колишніх в'язнів нині на Сарненщині залишилась тільки вона. Потім із задоволенням послушали творчий доробок поетеси. Кожен рядок вірша наповнений істиною, болем, переживанням, але переплітаються в них і нотки радості та любові... Одно слово все, що відчуває жінка.

Наостанок сердечно подякували Вірі Царук-Лобан, адже, незважаючи на хворобу, прийняла нас. І пообіцяли час від часу провідувати її. Побажали їй найпотрібнішого – міцного здоров'я та довголіття в родинному колі.

Хоч би якою жорстокою була історія, її потрібно відстоювати, бо вона доводить, що українці також стали жертвами фашизму, багато не повернулося додому. Хвала Богові, ще й досі живуть поруч свідки тих лихоліть, спілкуються з нами, потребують нашої уваги. Колись вони довели свою жагу до життя, а нам залишається довести свою небайдужість.

Вікторія КОЛЯДИЧ.